

пиянски глътъ и псувни:—това бѣха двоица, обржжени отъ глава до пети, Турци, съ накрѣхнати надъ вѣжди фесове, съ прѣхвърлени на рамо кадифени елечи, съ обвиснали на напрѣдъ силахлъци, съ разлюлени дѣнести чохени чапжри, изписини съ гайтани, съ разпуснати крачули. . . .

Тѣ надигаха шише съ ракия, пияха, кашляха, кикотѣха се и се взираха, дебнѣха, па се втурваха, като бѣсни, на всѣка мѣрнала се нейдѣ сѣнка.

Въ това врѣме единъ прѣгърбенъ човѣкъ, задѣнатъ съ пѣленъ чувалъ, бѣше забързалъ край сѣнката на кжщята: — съ глухи чести стѣпки той вече наближаваше дома на Дабничанеца, сега Прилѣпски воденичаръ, Илия Голѣмджия.

Неизвѣстниятъ този човѣкъ, наистина, вървѣше подъ сѣнкитѣ, като да се пазѣше, да го не види нѣкой, но той се не озърташе, като страхливецъ, не се прѣвиваше, не се огъваше, стѣпваше съ бърза равномерностъ, и когато чу още отъ далечъ иззадъ себе си да го наближаватъ двоица хора съ тичане, то той само си усили стѣпкитѣ, сѣкашъ машинално, но не се извърна ни веднажъ да погледне, кои бѣха тия, що го гонѣха. И ако затирилитѣ се двоица хора не бѣха го завикали, то изглеждаше, като че тѣ можаха да го хванатъ ненадѣйно. Не се знае, да ли това бѣше възможно, но—затирилитѣ се двоица хора, щомъ го понаближиха, не чакаха да се хвърлятъ върху му, ами, безъ да мислятъ, какъвъ човѣкъ ще срѣщнатъ, извикаха му бабайтски:

— Дуръ, бре кауръ!

И . . . стана нѣщо чудно: чувалътъ отъ гърба на свития човѣкъ изведнажъ профуча надъ главата му, па се повали, като камѣкъ, прѣдъ нозѣтѣ на едного отъ двамината търчащи Турци и го обърка въ стѣпкитѣ му, та само едина отъ тѣхъ настигна „каура“. А тоя сѣкашъ изведнажъ се дигна на задни нозѣ, като коза,—неочаквано разпусна високъ бой на горѣ, па съ мжжка дѣсница дигна още по-високо свѣтълъ